

Sygn. akt I Ca 390/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Antoni Smus

Sędziowie: SO Barbara Bojakowska

SO Iwona Podwójniak

Protokolant: st. sekr. sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko G. C.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 27 lipca 2015 roku, sygn. akt I C 491/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 2. i 3. w ten sposób, że:

a) **w pkt. 2. zasądza dodatkowo od pozwanego G. C. na rzecz**

powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 5.785,31 (pięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt pięć, 31/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku a od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;

b) **w pkt. 3. podwyższa kwotę zasądzonych na rzecz powoda kosztów procesu z kwoty 2.007,03 zł do kwoty 2.423,61 (dwa tysiące czterysta dwadzieścia trzy, 61/100) złotych;**

I. oddala apelację w pozostałej części;

II. zasądza od pozwanego G. C. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 799 (siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym Sąd Rejonowy w Sieradzu zasądził od pozwanego G. C. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 9228,84 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie oraz obciążając kosztami procesu pozwanego stosownie do wygranej i nadając wyrokowi w pkt 1 klauzulę natychmiastowej wykonalności.

Orzeczenie to zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia i wnioski.

Pozwany G. C. zawarł w dniu 2 grudnia 2008 roku z (...) S.A. we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...), na mocy której Bank postawił do dyspozycji pozwanego kwotę przyznanego limitu kredytowego, zaś strona pozwana zobowiązała się do spłaty zaciągniętego kredytu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami oraz kosztami

i opłatami w terminie i na zasadach precyzyjnie określonych w umowie. Pozwany skorzystał z przyznanego w ramach umowy limitu do kwoty 8.561,29 zł. Bank na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 roku zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Wierzytelność przeszła na rzecz strony powodowej z dniem 30 czerwca 2014 roku,

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Powołując się na treść art. 339 k.p.c. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że w sprawie nie budziło wątpliwości legitymacja czynna strony powodowej oraz istnienie zobowiązania obejmującego należność główną w wysokości 8.561,29 zł. Należało odmówić jednak zasadności żądaniu w zakresie pozostałych kwot obejmujących odsetki umowne w wysokości 1.157,87 zł, odsetki karne w wysokości 4.430,14 zł i koszty w wysokości 1.204,82 ponieważ, w ocenie sadu pierwszej instancji strona powodowa nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dokumentów źródłowych, wskazujących na sposób naliczenia tych należności, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanego w tym zakresie. Konieczne było nie tylko oznaczenie samej wysokości odsetek umownych i karnych, ale także podanie kwot stanowiących podstawę do ich obliczenia, odpowiedniej stopy procentowej oraz okresu ich obliczenia. Na podobne wymagania wskazał Sąd, jeśli chodzi o wyliczone przez poprzednika prawnego powoda koszty w wysokości 1.204,82 zł, ponieważ nie wykazano co na owe koszty się złożyło i w jaki sposób zostały one wyliczone.

Ostatecznie Sąd Rejonowy zasądził kwotę 9.228,84 zł, na którą składa się 8.561,29 zł tytułem należności, głównej oraz 667,55 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od należności głównej od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia wniesienia powództwa, przy czym wskazał, że strona powodowa błędnie skapitalizowała te odsetki jako kwotę 668,72 zł. Sąd oddalił powództwo w zakresie dotyczącym kwoty 6.794,00 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się odsetek ustawowych, a nie umownych, od dnia 06 marca 2015 roku (dzień po wniesieniu pozwu) i od tej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe.

O kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 100 k.p.c. mając na uwadze, iż w rozpoznawanej sprawie częściowo uwzględniono żądanie pozwu.

Apelację od wyroku wniósł pozwany, zaskarżając orzeczenie w części oddalającej powództwo, zarzucając mu:

- naruszenie art. 339 § 2 k.p.c. poprzez nieprzyjęcie przez Sąd za prawdziwe przytoczone przez powoda twierdzenia dotyczące istnienia i wysokości roszczenia w zakresie skapitalizowanych odsetek i kosztów naliczonych przez poprzednika prawnego powoda mimo, iż podane twierdzenia nie budzą wątpliwości o kwalifikowanym charakterze

- naruszenie art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegający na dowolnej ocenie materiału dowodowego przejawiające się w uznaniu, że powód nie wykazał okoliczności wskazujących w pełni wysokość roszczenia, podczas gdy podane przez powoda dokumenty wskazują wysokość roszczenia względem pozwanego, także w zakresie odsetek umownych, karnych i kosztów.

W konkluzji wnosił o zmianę zaskrzonego orzeczenia i zasądzenie na rzecz powoda dalszej kwoty 6795,17 zł z odsetkami ustawowymi od 6 marca 2015 r. do dnia zapłaty.

Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych do apelacji w postaci wyciągu z załącznika do umowy przelewu wierzytelności, na okoliczność wysokości roszczenia, tabeli opłat i prowizji na okoliczność udokumentowania wysokości kosztów bankowego tytułu egzekucyjnego na okoliczność wysokości roszczenia oraz postanowienia sadu rejonowego w Sieradzu z dnia 21 lipca 2011 r. w sprawie I Co 1545/11 na okoliczność wysokości roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja w zdecydowanej części zasługuje na uwzględnienie.

Trafny jest zarzut apelującego, że Sąd Rejonowy oddalając powództwo dopuścił się naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. W okolicznościach opisanych w hipotezie art. 339 § 1 k.p.c. przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Jak wynika z uzasadnienia wyroku, w którym Sąd powołał się m.in. na przepis art. 339 § 2 k.p.c. - przyczyną oddalenia powództwa miało być nieudowodnienie zgłoszonego żądania w zakresie odsetek i kosztów, nie zaś wątpliwości co do faktów, na które strona powodowa się powołuje ani też uznanie, że żądanie ma na celu obejście prawa.

Tymczasem, wydając wyrok zaoczny postępowania dowodowego nie przeprowadza się; robi się to jedynie wyjątkowo i po to tylko, by przekonać się, czy twierdzenia pozwu nie budzą wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu objęcia prawa. Mechanizm przewidziany

w art. 339 § 2 k.p.c. odwołuje się do procesu opartego na zasadzie kontradiktoryjności: sąd cywilny nie bada na ogół rzeczywistej treści stosunków prawnych łączących strony, poprzestając na ich twierdzeniach co do ich wzajemnych relacji. Z tego powodu fakty przyznane, a nawet fakty niezaprzeczone przez drugą stronę, mogą być uznane za udowodnione (art. 229 i 230 k.p.c.). W konsekwencji, jeśli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd akceptuje twierdzenia powoda przytoczone w pozwie. Ustawodawca wychodzi z założenia, że skoro pozwany - prawidłowo zawiadomiony o rozprawie i pretensji strony powodowej - nie wdaje się w spór, to znaczy, że faktom w pozwie powołanym nie zaprzecza.

Sformułowanie zawarte w art. 339 § 2 k.p.c. "przyjmuje się za prawdziwe" - uzasadnia twierdzenie, że chodzi o konstrukcję "domniemania". Należy jednak zastrzec, że jest to domniemanie mające swoisty charakter, u którego podstaw leży fikcja przyznania.

Jeżeli jednak twierdzenia o faktach budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa, to w takim wypadku postępowanie dowodowe powinno być przeprowadzone i powód winien być wezwany do uzupełnienia materiału dowodowego, w zakresie budzącym wątpliwości Sądu. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy oddalił powództwo w zakresie żądania odsetek i kosztów bez wezwania powoda do wyjaśnienia wątpliwości, co stawało w niekorzystnej sytuacji stronę powodową i prowadzi de facto do nierówności stron w procesie.

Trafny jest także zarzut dotyczący naruszenia art. 233 §1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów w zakresie uznania braku udowodnienia wysokości odsetek umownych i karnych oraz części kosztów postępowania egzekucyjnego.

Należy zgodzić się z apelującym, że wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego powód przedłożył dowody pozwalające na ustalenie wysokości odsetek umownych i karnych. Wysokość odsetek umownych wynika z treści umowy o przyznanie limitu kredytowego §4 tejże umowy (k 31), a także załączonego do akt bankowego tytułu egzekucyjnego (k 71). Natomiast wysokość odsetek karnych wynika z umowy, treści bankowego tytułu egzekucyjnego oraz postanowienia Sądu o nadanie klauzuli wykonalności (k 71 i 72). Przy czym wysokość zmiennej stopy procentowej stanowiła każdorazowo równowartość czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, którą Sąd mógł samodzielnie obliczyć, jeżeli miał wątpliwości, w oparciu o dane opublikowane na stronie NBP.

Sąd Okręgowy w trybie art. 382 k.p.c. przeprowadził uzupełniające postępowanie dowodowe jedynie w postaci dokumentu zawnioskowanego przez apelującego, a załączonego do apelacji, to jest wyciągu z załącznika do umowy przelewu wierzytelności (k 98). Przeprowadzenie pozostałych dowodów załączonych do apelacji nie było uzasadnione ponieważ dokumenty te znajdują się już w aktach sprawy. W oparciu o powyższe dowody należało uznać, że wysokość odsetek umownych i karnych została udowodniona ponad wszelką wątpliwość i brak było podstaw do oddalenia żądania w tym zakresie.

Odnośnie natomiast wysokości kosztów, to nie można zgodzić się ze skarżącym, że wystarczającym dowodem na ich poniesienie jest tabela prowizji i opłat oraz wydruk z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności. Jak już zwrócił na to uwagę Sąd Rejonowy powód winien wykazać, że koszty wymienione jego poprzednik prawny rzeczywiście poniósł i należy się ich zwrot. Powód udowodnił jedynie poniesienie kosztów nadania klauzuli wykonalności oraz postępowania egzekucyjnego w łącznej kwocie 197,30 zł. (71,92 + 125,38). W pozostałym zakresie koszty nie zostały wykazane i mogły budzić uzasadnione wątpliwości sądu, czy poprzednik prawny rzeczywiście je poniósł.

Podsumowując Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uwzględnił apelację do kwoty 5785,13 zł, czyli w zakresie odsetek i kosztów powyżej wyliczonych.

Konsekwencją zmiany orzeczenia co do należności głównej była także zmiana wyroku o kosztach procesu. Powód wygrał sprawę przed Sądem pierwszej instancji ostatecznie w 93%. Jego koszty to łącznie kwota 2606,03 zł, a 93%, to 2432,61 zł i taka kwota została zasądzona na rzecz powoda od pozwanego.

Dalej idącą apelację Sąd Odwoławczy oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art., 100 zd. 1 w zw. z art. 391 §1 k.p.c. Apelujący ostatecznie przegrał apelację w 15%. Jego koszty postępowania apelacyjnego to łącznie kwota 940 zł (340 opłata + 600 koszty zastępstwa). Winien zatem otrzymać zwrot - stosowanie do wygranej - 799 zł.